

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: I. N.
trvale bytem X
zastoupen JUDr. Bc. Monikou Ježkovou, advokátkou
sídlem Sv. Čecha 239/1, Třebíč

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22.5.2020, č.j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 22.5.2020, č.j. X, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč k rukám JUDr. Bc. Moniky Ježkové do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22.5.2020, č.j. X, kterým nebylo vyhověno jeho žádosti o prominutí penále ve výši 536 254 Kč

z důvodu odstranění tvrdosti podle § 104ch odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“), a dle vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 161/1998 Sb., o promíjení penále správami sociálního zabezpečení (dále jen „vyhláška č. 161/1998 Sb.“)

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá, že žalovaná zneužila své pravomoci a překročila meze správního uvážení, když nezohlednila dobrou víru žalobce. Žalobce začal v České republice podnikat od 1.10.2006, neboť přebral podnikání po své zemřelé matce a chtěl zaměstnat její bývalé zaměstnance. Na základě žalobcem předloženého dokladu ze dne 17.10.2006 o jeho dosavadní podnikatelské činnosti v Německu nebyl ze strany Okresní správy sociálního zabezpečení v Třebíči vyzván k podání vyplněného tiskopisu Oznámení zahájení výkonu samostatné výdělečné činnosti. Žalobce měl tudíž za to, že všechny formální požadavky pro podnikání splnil.
3. Žalobce v této souvislosti zdůrazňuje, že řádně a včas hradil zákonem stanovené platby, nevyhýbal se svým zákonným povinnostem a byl kontaktní. Na jednání s Okresní správou sociálního zabezpečení v Třebíči ve dnech 11.12.2006, 28.5.2009 či 1.3.2011 se vždy osobně dostavil, podával daňová přiznání, pojistné na zdravotní pojištění hradil v Německu. Žalobce nehradil pojistné na důchodové pojištění v České republice, neboť žije v Německu. Hrazení tohoto pojistného považoval za dobrovolné, stejně jako u podnikatelů v Německu. Žalobce poukazuje na to, že Okresní správa sociálního zabezpečení v Třebíči u něj provedla dvě kontroly, aniž by byly zjištěny jakékoli nedostatky.
4. Žalobce dále namítá, že se o svém dluhu dozvěděl až v říjnu 2019, tedy až po 13 letech svého podnikání. Na výzvu Okresní správy sociálního zabezpečení v Třebíči z roku 2019 se řádně dostavil a dlužné pojistné splatil v nejkratším možném termínu, aniž by žádal o splátkový kalendář.
5. Okresní správa sociálního zabezpečení v Třebíči měla žalobce sama upozornit na tuto jeho povinnost, popřípadě na její neplnění, a měla jej přiměřeně poučit o jeho právech ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť o jeho podnikání věděla již od roku 2006. Žalobce v této souvislosti rovněž odkazuje na čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jímž je garantována právní pomoc v řízení před orgány veřejné správy, a to od počátku řízení. Žalobce také namítá, že úhrada penále je pro něj likvidační s přihlédnutím k momentálně ztrátovému podnikání.
6. Z uvedených důvodů rozvedených v replice žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalované

7. Žalovaná nesouhlasí se žalobou a uvádí, že v důvodech uvedených v žádosti o prominutí penále, jež jsou predestřeny i v podané žalobě, nelze spatřovat tvrdost zákona, neboť se jedná o subjektivní zavinění na straně žadatele, který nedbal základní zákonné povinnosti v rámci jeho podnikatelské činnosti v České republice. Žalovaná zdůrazňuje, že na prominutí penále není právní nárok, a dodává, že je irelevantní, zda u žalobce byly v průběhu let konány dvě kontroly či jaký je počet jeho zaměstnanců. Oznamovací povinnost je osoba samostatně výdělečně činná povinna splnit i v případě, kdy je evidována

jako zaměstnavatel, neboť zákon č. 582/1991 Sb. neobsahoval, ani neobsahuje výjimky, které by osobu samostatně výdělečnou činnou této povinnosti zprostily.

8. Taktéž žalovaná setrvala na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem a navrhla, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumával v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nedostatek důvodů.
11. Podle § 104ch odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. Ministerstvo práce a sociálních věcí a v oboru své působnosti také Ministerstvo obrany, Ministerstvo vnitra a Ministerstvo spravedlnosti mohou zcela nebo částečně prominout z důvodu odstranění tvrdosti penále.
12. Podle § 104ch odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. může Ministerstvo práce a sociálních věcí vyhláškou zmocnit k provádění svého oprávnění uvedeného v odstavci 1 Českou správu sociálního zabezpečení nebo okresní správu sociálního zabezpečení. V tomto zmocnění vymezí bližší podmínky, zejména okruh důvodů a výši penále, která z těchto důvodů může být prominuta.
13. Podle § 104ch odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. nemusí rozhodnutí o žádosti o prominutí penále obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí. Na řízení o prominutí penále se nevztahuje správní řád.
14. Podle § 1 odst. 2 vyhlášky č. 161/1998 Sb. může Česká správa sociálního zabezpečení z důvodu odstranění tvrdosti zcela nebo částečně prominout penále, jestliže jeho výše přesahuje 200 000 Kč, avšak nepřesahuje 1 000 000 Kč, a jsou-li splněny podmínky stanovené přímo použitelnými předpisy Evropských společenství pro poskytnutí veřejné podpory de minimis. Podle § 2 odst. 1 této vyhlášky je podmínkou pro prominutí penále, že a) plátce zaplatil pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „pojistné“) splatné do dne vydání rozhodnutí příslušné správy sociálního zabezpečení a prominutí penále; tato podmínka se považuje za splněnou, pokud úhrn pojistného a penále, které plátce pojistného zaplatil do tohoto dne, dosahuje alespoň v úhrnu pojistného, které měl zaplatit do tohoto dne, b) vůči plátcí pojistného není podán návrh na zahájení insolvenčního řízení a c) plátce pojistného nevstoupil do likvidace.
15. Podle § 177 odst. 1 správního řádu se základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až § 8 použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje.
16. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaná zneužila své pravomoci a překročila meze svého uvážení, neboť nevzala v potaz všechny jím tvrzené skutečnosti týkající se liknavosti Okresní správy sociálního zabezpečení v Třebíči, řádného splacení všech závazků vůči státu, včetně okamžitého zaplacení dlužného pojistného. Taktéž nezohlednila, že žalobce nebyl vyzván k podání tiskopisu Oznámení zahájení výkonu samostatné výdělečné činnosti ze strany Okresní správy sociálního zabezpečení v Třebíči o tom, že poté má

všechny náležitosti a zákonné podmínky splněny. Žalobce také namítal likvidační dopady penále.

17. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vyjmenovala uvedené argumenty žalobce a jeho žádost odmítla s následujícím odůvodněním: *„Česká správa sociálního zabezpečení posoudila uvedené důvody, zvážila všechny konkrétní okolnosti a dospěla k závěru, že se jedná o subjektivní zavinění na straně žadatele, neboť jde o základní povinnosti v podnikatelské činnosti. V důvodech, které žadatel uvádí, nelze tedy spatřovat nepřiměřenou tvrdost zákona a Česká správa sociálního zabezpečení dospěla k závěru, že nelze žádosti vyhovět a penále prominout. Proto bylo rozhodnuto tak, jak výše uvedeno.“*
18. Předně se zdejší soud zabýval tím, zda napadené rozhodnutí vyhovuje požadavkům na jeho přezkoumatelnost, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení. Přitom nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu je vadou, k níž soudy přihlížejí *ex offo*, neboť znemožňuje posoudit důvodnost žalobních námitek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS).
19. K soudnímu přezkumu rozhodnutí o prominutí penále se vyjádřil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 31.5.2011, sp. zn. Pl. ÚS 46/10, č. 102/2011 Sb. n. u. ÚS, kde konstatoval: *„předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o prominutí penále za nezaplacení pojistného na sociální zabezpečení není meritum věci; je jím toliko dodržení mezí správního uvážení, je jím ochrana řádného procesu a vyloučení svévole v rozhodování, čili garance práva na řádný proces, i když v těchto případech hmotné subjektivní právo na poskytnutí posuzované úlevy (prominutí penále) dáno není.“* Ústavní soud v tomto nálezu s účinností od 29.6.2011 zrušil ustanovení § 104e písm. b) zákona č. 582/1991 Sb., které vylučovalo soudní přezkum rozhodnutí o žádosti o prominutí penále dle § 104ch tohoto zákona, přičemž zdůraznil, že v řízeních o odstranění tvrdosti není dán subjektivní nárok žadatele (žalobce) na to, aby jeho žádost o prominutí penále byla kladně vyřízena; to však nezabavuje žadatele práva na přezkum správního uvážení a dodržení řádného procesu v řízení o žádosti o prominutí penále.
20. Přestože rozhodnutí o žádosti o prominutí penále nemusí ve smyslu § 104ch odst. 4 zákona č. 258/1991 Sb. obsahovat odůvodnění, oprávněný požadavek na odůvodnění těchto rozhodnutí vychází ze základních zásad správního řízení upravených v § 2 až § 8 správního řádu,
byť zákon č. 258/1991 Sb. subsidiární použití správního řádu vylučuje (§ 104ch odst. 4 tohoto zákona ve spojení s § 177 odst. 1 správního řádu). Stejný závěr plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.8.2015, č.j. 2 Ads 171/2015-63: *„Nejvyšší správní soud se předně zabýval otázkou aplikovatelnosti zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) na řízení o prominutí penále podle ustanovení § 104ch odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb., neboť jde o otázku stěžejní pro posouzení všech stěžovatелеm uplatněných námitek. Ustanovení § 104ch odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. stanoví, že se na řízení o prominutí penále správní řád nevztahuje. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu se však podle § 180 odst. 1 správního řádu uplatní úprava obsažená ve správním řádu i tam, kde zvláštní zákony obecná ustanovení o správním řízení výslovně vylučovaly z užívání, pokud tyto předpisy řízení v celém rozsahu samy neupravují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 3 Ads 82/2009 - 113, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2009, č. j. 3 Ads 123/2008 - 3). Ustanovením § 180 odst. 1 správního řádu tak byly § 104ch odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb., obdobně jako § 53a zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, nepřímo*

novelizovány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 3 Ads 82/2009 – 113) v tom smyslu, že se na řízení o prominutí penále podle § 104ch zákona č. 582/1991 Sb. subsidiárně použije úprava obsažená ve správním řádu.“

21. Nejvyšší správní soud v tomto svém rozsudku mj. dále konstatoval: „Podle § 104ch zákona č. 582/1991 Sb. v souvislosti s § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 161/1998 Sb., o promíjení penále správami sociálního zabezpečení, může okresní správa sociálního zabezpečení z důvodu odstranění tvrdosti penále zcela nebo částečně prominout. Kombinací neurčitého pojmu („z důvodu odstranění tvrdosti“) a správního uvážení (OSSZ „může“) vytvořil zákonodárce veřejné správě prostor pro uvážení. Správní orgán tak musí nejprve obsahově vyložit neurčitý pojem a posoudit, zda je konkrétní situace tomuto pojmu podřaditelná. V druhé řadě je pak na uvážení správního orgánu, zda v případě, že skutkový stav pod tento pojem spadá, žádosti vyhoví či ne. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu však žádné správní uvážení není neomezené či absolutní, ale je limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky, tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42). Podle Ústavního soudu je dodržení těchto mezi přezkoumatelné ve správním soudnictví (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 46/10).“ (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.5.2020, č.j. 5 Ads 240/2019-19).
22. Nejvyšší správní soud dále ve svém rozsudku ze dne 30.6.2011, č.j. 4 Ads 6/2010-65, přezkum rozhodnutí o prominutí penále vymezil následovně: „V dalším řízení tak bude na městském soudu, aby se vypořádal s žalobními námitkami stěžovatele a rozhodnutí žalované přezkoumal. Bude se tedy zabývat především tím, zda žalovaná postupovala v souladu § 1 vyhlášky č. 161/1998 Sb., o promíjení penále správami sociálního zabezpečení a zda nedošlo ze strany žalované k překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití (§ 78 odst. 1 s. ř. s). Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikované pod č. Sb. NSS 906/2006, podle kterého každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezi podléhá soudnímu přezkumu. Správní uvážení správního orgánu (žalované) tedy musí být v mezích stanovených zákonem a musejí při něm být řádně vyhodnoceny veškeré okolnosti případu.“
23. Nutno zdůraznit, že v případech řízení o prominutí penále ve smyslu § 104ch odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. nelze na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu klást stejně přísné požadavky jako na odůvodnění správního rozhodnutí ve smyslu § 68 správního řádu, ovšem nelze rezignovat na dodržování základních zásad ovládající řízení před správním orgánem. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2021, č.j. 8 Ads 231/2019-28: „S ohledem na citovanou právní úpravu se správní orgány při použití § 104ch ZOPSZ tedy sice nemusí vždy držet přísných formálních požadavků na podobu rozhodnutí dle příslušných ustanovení správního řádu. Rozhodnutí o žádosti o prominutí penále (zejména je-li žádosti v plném rozsahu vyhověno) může mít vedle výrokové části podstatně zjednodušenou podobu a nelze na něj ani při soudním přezkumu klást stejné kvalitativní požadavky jako v případě správních rozhodnutí, u kterých není neodůvodňování umožněno. Aby však žadatel

(stěžovatel) mohl seznat, proč jeho žádost správní orgán posoudil tak, jak ji posoudil, mohl se proti rozhodnutí účinně a efektivně bránit a soud mohl postup a meze správního uvážení správního orgánu přezkoumat, nelze § 104ch ZOPSZ vykládat tak, že je správní orgán oprávněn rozhodnutí o (ne)prominutí penále a jeho promíjenou výši neodůvodnit. Opačný výklad by vedl také k popření práva žadatele (stěžovatele) na soudní ochranu. Nejvyšší správní soud tu následně dodává: „Nelze-li z důvodu nedostatku odůvodnění napadeného správního rozhodnutí či podkladů ve správním spise seznat úvahy, jimiž se správní orgán v určité věci řídil, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť správní soud není schopen ve vztahu k němu naplnit svou roli ochránce veřejných subjektivních práv žadatele (stěžovatele) vyplývající z již zmíněného čl. 36 odst. 2 Listiny a § 2 s. ř. s. To platí nejen v případě obecné otázky, zda správní orgán žádost o prominutí penále zamítl, anebo jí (částečně) vyhověl, ale rovněž v případě toho, v jaké výši penále prominul. [19] Uvedených východisek si zřejmě byla alespoň v části vědoma i žalovaná v nyní projednávané věci, neboť alespoň stručným (výše citovaným) odůvodněním dané rozhodnutí opatřila. Jinou otázkou však je, zda takové odůvodnění lze považovat za dostatečné. Jak již bylo výše uvedeno, žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí toliko shrnula důvody pro odstranění tvrdosti zákona, které stěžovatel v žádosti uvedl a k nim jen stručně v obecné rovině poukázala na „vysokou úhradu dluhu na pojistném v tomto roce“ a „další závazky žadatele a dosažené daňové základy od roku 2008.“ I přes odlišné skutkové okolnosti případu posuzovaného Nejvyšším správním soudem, kdy žalovaná žádosti o prominutí penále částečně vyhověla, zatímco v nyní posuzované věci byla žádost o prominutí penále zamítnuta, lze shora citované závěry Nejvyššího správního soudu vztáhnout i na právě posuzovanou věc.

24. Žadatel o prominutí penále tudíž sice nemá nárok na to, že mu bude penále v konkrétní výši či zcela prominuto, ale z rozhodnutí o prominutí penále mu musí být zřejmé, proč mu nebylo vyhověno.
25. V této souvislosti je třeba dále akcentovat, že penále má povahu peněžitého trestu. Přitom výše tohoto trestu je daná zákonem za předem stanovených podmínek, aniž by správní orgán mohl jeho výši modifikovat konkrétními okolnostmi. V tomto směru lze tedy výši trestu individualizovat alespoň v řízení o prominutí penále. Jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.1.2021, č.j. 1 Afs 236/2019-83: „Naopak posouzení porušení, jež je skutkovým a právním základem penále, o jehož prominutí daňový subjekt žádá, v rámci správního uvážení dle § 259a odst. 2 daňového řádu s ohledem na povahu, intenzitu či jiné okolnosti tohoto porušení „vrátí zásadu individualizace uloženého penále do hry“, avšak vzhledem k zákonné konstrukci „automatického“ uvalení této sankce až ve fázi jejího prominutí. Je to totiž první a současně jediná příležitost individualizace konkrétně uloženého trestu, zahrnující správní úvahu o tom, zda, případně v jaké výši, penále prominout. Nemá-li správce daně žádnou diskreci při uložení sankce, je nutné přijmout takový výklad, který tuto diskreci umožní alespoň ve fázi jejího promíjení“.
26. I v nyní posuzovaném případě došlo k výpočtu penále na základě č. 589/1992 Sb. a míra diskrece správního orgánu byla omezena na splnění zákonem stanovených podmínek pro stanovení penále a jeho výpočet. Řízení o prominutí penále ve smyslu zákona č. 582/1991 Sb. tudíž umožňuje správnímu orgánu shora uvedené požadavky reflektovat a zohlednit konkrétní okolnosti případu, kterými mohou být důvody porušení povinnosti, délka trvání porušení, výše uloženého penále či chování žadatele atd.
27. Pokud žalovaná vycházela z předpokladu, že důvodem pro vznik penále bylo zavinění ze strany žalobce vyvolané neznalostí zákona, a za tohoto stavu žádost o prominutí penále

zamítla, aniž by se v textu napadeného rozhodnutí blíže zabývala argumenty žalobce, které žalobce předestřel v podané žádosti o prominutí penále, tak její rozhodnutí nenaplnuje požadavky plynoucí ze shora uvedených judikатурních závěrů. Bez povšimnutí s ohledem na zmiňovaný trestní charakter penále neměla zůstat ze strany žalované taktéž výše penále, o jehož prominutí žalobce žádal.

28. Z napadeného rozhodnutí toliko plyne, že žalovaná vzala v potaz pouze jedinou skutečnost, kterou bylo porušení právní povinnosti žalobce. Přitom porušení zákonné povinnosti platit sociální pojištění je důvodem pro vyměření penále, a tedy pro uložení „sankce“. Úvaha žalované, že nebyly shledány důvody pro odstranění tvrdosti, neboť žalobce nedostal své zákonné povinnosti, se tak mýlí s podstatou rozhodování o prominutí „sankce“. Nutno dodat, že „vina“ je všem žádostem o prominutí penále společná.
29. Není úkolem správního soudu kompletně nahrazovat úvahu správního orgánu, jež měla být obsažena v napadeném rozhodnutí, stejně tak jeho nepřezkoumatelnost nemůže dodatečně zhojit argumentace žalované podávaná ve vyjádření k žalobě. V případě, že žalovaná v napadeném rozhodnutí neuvedla žádné individualizované argumenty, není soudní přezkum jejího rozhodnutí možný. Tomu ostatně odpovídá i skutečnost, že se žalobní body s argumenty uplatněnými v podané žádosti o prominutí penále shodují. Prostor, který jim žalovaná (ne)vymezila v napadeném rozhodnutí, neumožňuje, aby žalobce prostřednictvím žaloby mohl na výstup žalované jakkoli věcně reagovat a s její argumentací polemizovat.
30. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s.ř.s. V novém řízení je na žalované (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), aby se žádostí žalobce o prominutí penále opětovně zabývala tak, jak plyne ze shora uvedených závěrů.

IV. Náklady řízení

31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení.
32. Žalovaná ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále šlo o náklady zastoupení spočívající v odměně zástupkyně za tři úkony právní služby po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika; § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Celkem je tedy žalovaná povinna zaplatit žalobci 13 200 Kč, a to k rukám zástupkyně žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. června 2022

David Raus v.r.
předseda senátu